

съ закривенъ край и се опитва да свали съ него една чиния. Щомъ бутне съ бастона, чинията пада на земята и се счупва. Детето продължава да сваля чииинѣ една следъ друга и ги чупи. Като влѣзе майката въ кухнята и види, какво е направило детето, тя му дава добъръ урокъ, да знае, че е направило престѣпление, защото е сваляло чиниитѣ безъ нейно позволение. За да го прости, детето започва да плаче. То разбира, че само плачътъ е въ състояние да смекчи наказанието му. Същевременно, детето започва да мисли. То вижда, че е нарушило нѣкакъвъ законъ, нѣкакво правило въ дома. Въ този случай, майката е капелмайсторъ, а детето — музикантъ. Докато майката вдига и слага пръчицата и дава тактъ, никой нѣма право да се мѣси въ работата ѝ.

Възъ основа на сѣщия законъ, ние казваме: Когато човѣкъ, като това дете, нарушава законитѣ на разумната природа, или на Божествения свѣтъ, той върши престѣпление. За всѣко престѣпление той получава по единъ добъръ урокъ отъ своята велика майка. Хората наричатъ този урокъ наказание, изпитание. Когато тази велика майка — природата, вдига и слага пръчицата си, трѣбва ли нѣкой отвѣнъ да ѝ се противопоставя? — Никой нѣма право да се мѣси въ нейнитѣ работи. Тя е капелмайсторъ, учи своитѣ музиканти да свирятъ правилно. Като сгрѣшатъ нѣкъде, тя ги изправя. Плачътъ